

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravništvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Demonstracije v Trstu.

Vsi listi pečajo se s tržaškimi razmerami in ugibajo uzroke in razloge. Mej „naše gore listi“ odlikuje se posebno „Edinost“, ki pod naslovom: „Lahonstvo v Trstu z ozirom na zadnje dogodke“, opisovaje v našem listu uže priobčeni atentat, pravi: A česa iščejo lahoni s temi nezaslišanimi drznimi čini? Oni so sklenili, da delajo razstavi vse mogoče ovire, po Trstu je celo cirkuliral oklic komiteja „Irredente“, da se ne sme pod kaznijo nobeden privrženec njih stranke udeležiti razstave, in da se mej časom razstave niti ne smejo več sprehajati po šetališčih sv. Andreja. Za vse to znajo dobro mero-dajni krogi, a oni so zarili glavo v pesek, kakor se vidi iz tega le: Tisto soboto pred odprtjem razstave odveslale so mnoge ladije iz Trsta v Milje; te ladije imajo imena „Aspromonte“, „Duilio“ in še druga jednaka, ki vsa spominajo na Irredento. Veslali so te ladije sami udje razpuščenega društva „Ginnastica“. Tega izleta so se udeležili nekateri mestni očetje Progressove stranke in župan sam. — V Miljah se je napivalo Italijanstvu, Trstu in Istri itd., in župan tržaški se je nekda v znak večne prijaznosti mej Miljami in Trstom pobratil s županom Mijskim, sicer dobrim Avstrijcem, a možem skromnega prevdarka.

Ko so hoteli ravno oditi tržaški gostje, vnela se je jedna hiša v Miljah, Tržačani hite na pomoč, hiša je sicer zgorela, požar pa je bil kmalu ustavljen. Tržačani pa zlože v hipu kakih 3 do 400 gl. za pogorelece, mej njimi je dal župan sam par sto gld. — Na to še večja pobratimija. — Do tukaj je vse prav in lepo; — a po Trstu se je slišalo, da je to zadnji izlet lahonov do po razstavi, in gotovi smo, da bode temu tudi tako. Na dan slovesnega odpreta razstave je župan pozdravil nadvojvodo in bil navzočen pri ceremoniji; — a mnogo me-

stnih očetov od stranke Progresso je šlo namesto na razstavo tisti dan v bošket, kjer so se zbirali tudi drugi lahoni. — Ali se to ne vjema s progla-som komiteja Irredente?

Vprašamo dakle: kaj so dosegli neki visoki krogi, da so vedno paktirali z lahoni in nikoli po kazali močne roke? Kdo je odgojil „Irredento“ tako energično, tako drzno? — — —

Kaj je uzrok temu, kar se denes godi v Trstu? Dvajsetletna zlovlada, pravijo nekateri, in morda imajo prav. V tem času so prišli pri Lloyd in pri drugih podjetjih na krmilo po ministerstvih podpirani in protežirani Nemci in tudi nekateri slovanski renegatje.

Na te ljudi so na Dunaji mnogo zidali, a prevarali so se; mnogi od njih so postali bogati, a kakor taki pozabili so svojih dobrotnikov. Po letu 1860. se je začela organizirati lahonska stranka in mnogi gospodje, posebno nemškega pokolenja, bili so prvi, ki so si zbrali mesarjev, kateri so bili tistikrat „garde du corps“ lahonskih vodij; Hermet, sam tujec, začel je nositi zvonec in ta je toliko imponiral tem duševnim ničlam, da so se kar prestrašili in začeli se klanjati „Progressovcem“ ter vsaj po skrivnem žurili se, da si pridobe pričalo „di buona condotta“. — To zopet kaže, da nek narod ima le tam veliko korajžo, kjer more zatirati pod popolno varnostjo državne moči, a da tem elementom popolnoma manjka tako zvani „corggio civile“ in da se nečejo nikjer izpostaviti najmanjšej nevarnosti. — Vlada je imela vsled tega tukaj take elemente, da se na nje opira, ki niso bili prav čisto nič zanesljivi. Tisti stari dobri patrijotje tržaški so se umikali ali so pomrli, naraščaj pa je bil vedno slabši.

Tudi židje, spoznavši, kam se je obrnila vsa moč in popularnost, vrgli so se po njim prirojenej lastnosti v naročje Progressovcem, ti pa so jih izko-

ristili in dobro rabili, ker denarja so dobivali večinoma po njih. — Ustavoverna ministerstva se niso brigala, da bi ta element v kalu zamorila, ampak so ga podpirala, kakor v Dalmaciji Bajamontovce. Pride nezmožni Bach, za njim l. 1868 in one krvave episode. Slovenci so mislili, da jih bode ministerstvo zdaj podpiralo, a zgodilo se je narobe. Slovenci so se spuščali na „druhal lahonsko pod vriščem: „Živela Avstrija“; a kaj se zgodi? Slovenci so bili v prvej vrsti kaznovani; v Trst pošljejo Möringa, prijatelja Italijanom, ta odpravi okoliški batalijon, kateri je lahonske rovarje bolj držal v brzdi, nego zdaj mnogobrojno in drago redarstvo. — Dokler je imel okoličan orožje, lahoni se niso upali črhiniti, in še denes se lahoni bolj boje okoličanov, nego pa vseh novih patrijotičnih naprav najnovejše dobe in vseh demonstracij po mestu, kar se morda zopet v kratkem jedenkrat pokaže. Še le te dni so se slišale izjave lahonov, da saj s Slovenci nujmajo nič, da Slovenci imajo nekaj pravice v Trstu, a nekih društev da ne trpé itd. — No, Slovenci so dobili od leta 1862 naprej brco za brco od ministerstev, oni so voljno nosili vse te brce; škoda pa je bilo to, ker uprav ona leta se je začel krepčati slovanski element v Trstu in da bi bil tistikrat prišel pravi namestnik v Trst, Irredenta ne bi bila nikoli postala tako drzna. Odslej se Progressisti tudi vedno bolj na se potezali vso mestno upravo in si tako osnovali v magistratu močno trdnjavo, katera ne pade tako kmalu. Različne deželne vlade in njih nezanesljivi privrženci à la Mauser, Völkl i. t. d. paktirali so vedno s Progressovci, kar je dajalo zadnjim še več poguma. Mestno gospodarstvo pa so Progressovci izvrstno izkoristili posebno proti Slovencem, katerim so začeli z vso silo vrivati italijanščino v šole ter demoralizirati jih na nepopisljive načine. Vlada je Slovence izročila jim, da z njimi ravnajo po svoje, in še zdaj to mirno gledala in konservativna (le tako

LISTEK.

Tudi ta je šla —!

Spisal Nivalis.

Gospa milostna! Spominajte se gotovo še onega dne, ko sva sedela v prijaznem pogovoru v Bledu poleg jezera; pred dnevno vročino umaknila sva se bila v paviljon. Mimo naju sprehajali so se dolgočasni, bogati Angleži, suboparni nemški profesorji in kometne drobne Dunajčanke.

Midva se njsva menila za to pusto družbo: Jaz ne, saj sem sedel na Vašej cvetočej strani, gledal v žarne Vaše oči in poslušal navdušene Vaše prijetne glasove, Vi pa ste bili z vso dušo vtopljeni in navdušeni za predmet najinega pogovora. Kaj je bila nama mari suboparna družba? Midva menila sva se tedaj o ljubezni in o zvestobi.

„Kateri mož bi se odpovedal, vprašam Vas, kateri mož bi se odpovedal svetu, če ne more doseči svoje oboževane ljubice? Nobeden! nobeden!“ dejali ste, oči pa so se Vam žarile in ustna ste jezno zategnili v zaničljiv posmeh, češ, da so možje

tako lehkomišelní, da kmalu, takoj pozabijo jedno ljubezen, da se kopljejo v razkošji druge.

Takrat, gospa milostna, nijsem imel dokazov, da bi mogel ovreči te Vaše trditve, ker se je ta slaba sodba o moškem spolu uže preveč ukoreninila v Vašem srci.

O zvestobi pa ste trdili Vi, da je vedno le mož uzrok ženske nezvestobe, da se možje le igrajo z ženskimi srci, — možje jedini so nezvesti!

Zastonj sem Vas tedaj prepričeval in govoril o svojej nezvestej Emerenciji.

„Morda jedina izjema,“ dejali ste in zopet spretno zasukali pogovor drugače; vprašali ste:

„Egon, kaj pa zdaj Vaše srcé?“

„Pusto in prazno, — in ne bode nikdar drugače!“ odgovoril sem kratko.

„Srce ne dobi gub; — osiveli Vam bodo lasje, srce pa Vam bode ostalo mlado in prišla bode zopet vanj kraljevati ljubezen. . . Hladno je! Idiva! Spremite me!“ dejali ste in odšla sva v obedovalno sobo.

Od tedaj pa njsva več govorila o tem predmetu.

Jaz pa sem za trdno sklenil, nikdar se ne več zaljubiti v žensko, če bi tudi bila angelj.

A kako je prišlo drugače!

Sedemkrat pade človek na dan, pravi sveto pismo, in res je. Misli sem se popolnem oboroženega proti ženskim očem, — a pal sem.

Poslušajte torej, gospa milostna, kako sem se zopet zaljubil in kako zopet . . . in potem sodite, kje je več nezvestobe in kdo se igra z ljubeznijo.

Poletinsko popoldne šel sem v dunajski Belvedere. Naveličal sem se uže mestnega hrupa, naveličal se gledati, kako se ljudje trudijo in pehajo od zore do mraka, da si pribore krajcar in ga denejo na kup, zbiraje si bogatstvo. Kako se trudijo ti reveži za kratek čas svojega obstanka na svetu! Naše življenje traje sedemdeset, k večjemu osemdeset let, pravi psalmist. In vender je tem ljudem le mari za vsakdanji kruh. Tesno mi je bilo pri srci, ko sem premišljal usodo teh „zemeljskih črvov“ — iskal sem si v umetnosti zabave.

Šel sem v Belvedere. Pregledaval sem razne slike in hodil iz sobe v sobo. V zadnjem sobi ugle-dal sem pred Rafaelovo Madono mlado dekle, ki je bilo zamakneno v ta večni umotvor. Krasna je bila, gospa milostna, istinito krasna! Poleg nje stal je

zvana) stranka je v tem oziru tudi svoje storila, ker jo je bilo vedno nekam sram, potezati se za pravice Slovencev, jedinega zdravega avstrijskega elementa v Trstu in to brez vsake šarlatanije. Nij se čuditi torej, da je „Irredenti“ od leta do leta rastel greben in pogum in da je postala tako drzna, da hoče celo ustaviti vspeh razstave. Irredente pa nij treba iskati le na ulici, treba je iskati v prvej vrsti v mestnej hiši in v mestnih uradih, in na parketu. Kakor smo rekli, gotovo je tudi mnogo bogatih židov izvrstna pomoč Irredenti, kar je ljudstvo v sredo zvečer v naravnej slutnji demonstrativno pokazalo.

Ker pa je štrana tako zamotana, težavno bode gotovo razmotati jo. Pred vsem je treba tukaj močne roke in skrajne energije; treba je dobro pomesti v mestnej hiši in v vseh mestnih uradih in zavodih; redarstvo mora imeti še večjo avtoriteto in nekateri gospodje morajo igrati ulogo previdnih državnih mož, ne pa kavalarjev; potem je treba v Trstu ustvariti dobro odločno avstrijsko stranko, iz katere bodo izključene tako zvane „Zwittergestalten“ in v katerej ne bodo prevladali Abrami, Izaki in Mozesi, kajti za izvršitev težkih nalog treba je celih mož, popolnih značajev in treba je prave discipline. Politično društvo na takej podlogi mora imeti mnogo vspeha, česar ranjka „Patriotica“ nij imela uprav zaradi pomanjkanja značajev. Ali, kar je najvažnejše, to je, da vlada ne igra več tukaj ampak da podpira z vso enerzijo slovanski živelj v Istri, Trstu in okolici in da popravi to, kar je bilo uzrok, da se je Trst tako polahonil; ona naj skrbi, da Slovani dobe v Trstu šole, da dobe službe pri magistratu in drugod, da sploh postanejo merodajni v vseh strokah tržaškega javnega življenja. Taka politika bode hitro zdravilen lek proti lahonstvu. Na Dunaji menda denes dobro vedo, da je treba popraviti, kar je bilo v 20 letih zavoženega, naj bi se torej s petstoletnico začela nova, boljša, prava avstrijska doba v Trstu.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 7. avgusta.

Naznanjeni shod našega cesarja z nemškimi cesarjem Viljemom v Ištu ima biti 8. t. m. „N. Fr. Presse“ pravi, da bo imel letošnji shod večji političen pomen, nego li zadnja leta. Doznanji službeni incognito da se bode letos zamenil s posebno svečanim shodom, in s tem dal se bo nov živ izraz iskrenega prijateljstva mej obema cesarstvom. „Po svoj prilici je to želja Bismarkova, koji neimajući nigdje u Evropi prijatelja, kako se to pokazalo na konferenciji v Carigradu, želi da se tim jače iztakne prijateljstvo Njemačke sa Austro-Ugarskom. Nu na konferenciji se je i to dokazalo, da te dve države i sjedinjenom akcijom nemogu u istoku ništa, ako su sporazumne Rusija i Englezka“ — pristavlja hrvatski „Pozor“.

precej postaren mož, bil je nje oča. Ko sem stopil v sobo, pogledala me je z velikimi svojimi črnimi očmi tako čarobno-milo; in solzne so bile te njene oči. —

Kmalu odšla je z očetom; pri vratih se je še ozrla in lehno zategnila ustna na ljubezniv smehljaj. O, ta pogled in ta smehljaj omečila sta popolnem ledeno moje srce. Sklenil sem, na vsak način seznaniti se s to krasno tujko.

Drugo jutro pisal sem v dunajsk dnevnik: „Ona gospodična, ki je gledala včeraj v družbi očetovej v Belvedere Rafaelovo Madono, naj blagovoli naznaniti svoj naslov, če je mogoče z njo se seznaniti. Amaturus. Poste restante, Landstrasse“.

Dobil sem pismo od nje, tako ljubeznivo, tako milo, dihlo je pravo, sveto ljubezen; tako pismo narekovati moglo je najnedolžnejše srce.

Postala sva znanca, prijatelja s Teodoro, popolnem me je bila očarala. V srce moje vselila se je ljubezen z vso močjo in povrnilo se mi je nekdanje veselje do življenja. Mislil sem, da tacega bisera nijma ves Dunaj, kakor je moja Teodora. Bil sem srečen, brez konca srečen!

Kmalu pa so prihruli mrzli vetrovi ter opalili

o naslednjih irredentovske bombe

čitamo v dunajskih listih vznemirjajoče novice. „Tribuni“ poroča se mej drugim: Nij pričakovati, da bi se razkačenc in osupneno ljudstvo tako kmalu potolažilo vsled onega grozodejstva. V petek po noči morali so zapreti vse tiste kavarne, v katerih se zbirajo italijanissimi, ker drugače bi ne šle izpred hiše razsajajoče množice; tudi pred redakcijo „Independente“-ja in pred italijanskim konzulatom dogodili so se prav veliki neredi; najhujše pa je bilo pred kavarno Litke v mestnej palači. Od zadaj za to pal je z okna kip od gipsa na cesto, pravijo — sam od sebe. Množica, vihrajoča po cesti, pa je mislila, da nasprotna stranka luča kamenje na njo, in razkačena je drla proti judovskemu templju in tukaj vlomila vrata. Tudi v prodajalnici pri branjevcih so silili. Tri so zastran tega zaprli. Okolo 15.000 ljudij, bolj priprostitih, udeleževalo se je demonstracije . . . Irredentista Kosinerja so zaprli. Ob nedeljah pridejo navadno v Trst kmetski ljudje iz okolice k maši. To so večji del krepki slovanski fantje in povprašati so dali, ali naj v nedeljo pridejo v staro mesto (kjer so judje) „malo v vas“. Morda dogodi se kaj burnega. (Denes mi še ničesa ne vemo. Op. pis.) Razen „Fuori gli Italiani!“ čujejo se po gostem tudi klici: „Fuori gli Ebrei!“ —

Včeraj prišla je v Sarajevem deputacija mohamedancev k državnemu finančnemu ministru pl. Kallay-u. Kapitanović izrazil je v njenem imenu čutila zvestobe za presvetlega cesarja. Minister je odgovoril, da cesarjeva želja bi bila, da se mohamedanska vera spoštuje na vse strani. Deputacija poslovi se na to z glasnimi živio-klici.

Vnanje države.

Konferenca v Carigradu zborovala je zadnjič v soboto. „Havas“ poroča, da je lord Dufferin tedaj odobril in sprejel princip skupnega zavarovanja za sueški kanal. Tudi drugi kabinet s turškim vred sprejeli so ta predlog, le s to izpremembo, da tu gre le za začasno nadzorstvo.

Novo francosko ministerstvo, ki imelo se je ozaaniti še v soboto, nij še porojeno. Razni časniki prinesli so uže imena vseh ministrov, a takoj oporekle so se vse take novice ter izkazale zgolj praznimi ugibanji. Predsednik Grévy prosil je uže večkrat Brissona in Ferrya, naj sestavi nova kabineta, a nihče njiju ne mara naložiti si tega bremena. Zmirom bolj jasno je, kako slabo je pogodila zbornica, da je v tem času napravila ministersko krizo.

Na Angleškem prišla sta si zbornici navskriž in sicer glede zakona o zastalej zakupnini. S tem pečajo se zdaj vsi angleški listi in niti Egipt jih ne odvrne od tega. Nekateri časniki pravijo, da se parlament razpusti, ker spodnja zbornica pokazala je, da ne zna kovati dobrih zakonov. „Times“ pa mislijo, da morati odjenjati obe zbornici; gornja in spodnja, in da je sploh mora zdaj o tako važnih dogodkih ob Nilu preprečiti vsakatera kriza.

O Egiptu: Zadnje sredo zasedla je avantgarda anglo-indijske divizije, katere poveljnik je general Macpherson, mesto Suec, ležeče na jugu kanala sueškega, tam, kjer moli v Rudeče morje. Zdaj torej, ko stoji jedna vojska pred Aleksandrijo, druga pa pri Suecu, da se preudariti, kako bodo za naprej operirali Angleži. Gotovo je, da mislijo tako uničiti Arabijevo vojsko, osvojiti si Kajiro, sueški kanal in zemljo ob Nilu sploh, ter tako po tem iz glavnega mesta Kajire napraviti mir in sploh varne razmere

po vsem Egiptu. Po vojaških pravilih in po deželi dalo bi se tako sklepati. Se ve da, če je Arabi paša zares bistroumen vojskovodja, porabil bo razmere tako, da bo zelo nagajal Angležem. Ob enem z novimi angleškimi četami imajo prijadrtati v Egipt tudi turške ladije z otomansko vojsko, da pomagajo miriti Nilovo deželo, kakor je bila v to povabila Porto konferenca. Ali kako se bo to izvršilo, v tem nijsta si Angleška in Turčija kar nič jednih mislij. Anglija hoče, da se imajo turški vojaki pokoriti angleškemu prvemu poveljniku, ter da sultan razglasi Arabi pašo upornikom. Ali, kar je Angliji potreba iz vojaških razlogov, tega Turčija ne more potrditi iz ozirov političnih. Ali tudi sploh gledati bo Angliji, da Turčijo popolnem odrine. Kajti turška vojska je grozno okorna in počasna in bi torej Angležem bila samo na potu, če tudi bi bila zvesta in odkritosrčna; ako bi se pa količkaj zapazilo, da so turški vojaki preveč prijazni z egiptovskimi brati, tedaj bi bilo komaj, da si Anglija preskrbi vojakov še posebnih, ki bi gledali turške vojski na prste. Tako bi bilo turško sodelovanje v vsakem slučaju nevšečno in za tega delj gledala bode Anglija, da se znebi Turčije.

Dopisi.

Iz Kranja 6. avgusta. [Izv. dop.] Po vsem Slovenskem nabira se za „Narodni Dom“, povsod vrše se veselice omenjenemu poslopju na korist, vse se trudi, da bi bilo lep dokaz ljubezni Slovencev do svoje domovine.

Tudi Kranjsko mesto nij nikoli zaostalo, če je bilo treba pokazati svoj slovenski značaj, to tudi za časa, ko se je godilo nam Slovcem najhujše, kajti stalo je trdo, kljubovalo vsem napadom nasprotnikov. Kako bi pač mogli gledati Kranjci mirno, če se stavlja narodu zavetje, kjer bi se združevalo vse delovanje našega res malega, a krepkega naroda. Da pokaže Kranj, tudi v tacem slučaju, da je slovensk, napravila bode kranjska čitalnica veliko narodno veselico, katere čisti dohodek namenjen je, uzidati „Narodnemu Domu“ kamen.

Veselica vršila se bode na lepen vrtu gostilne „pri jelenu“. Slavnostni odbor skrbel bo, da zadošči vsim tirjatvam č. občinstva. Naročena je uže vojaška godba za 20. t. m. in vse priprave obljubujejo lepo zabavo, kajti program je jako raznovrsten, ker razun godbe, petja in igre se bode streljalo za dobitke in občinstvo tudi na druge načine zabavalo, se ve da glavna reč mladini, „ples“ tudi ne bode izostal, sicer se pa natančnejši program kmalu oznani.

Slavnostni odbor torej vabi častito gospodo, da se v velikem številu udeleži veselice, in obrača se posebno na „narodna društva“, da bi bila mnogobrojno zastopana.

V dobrem spominu je še Kranjcem zadnji obisk čvrstih „Sokolcev“, in jako bi jih razveselilo, ko bi jih tudi 20. avgusta počastilo to vrlo slovensko društvo s svojim vrlim starostom.

Če se pomisli, da leži „Kranjsko mesto“ jako ugodno sredi Gorenjske, da je tedaj vsem krajem

ljubezni cvetice, ki so pognale v mojem srci. Čujte, gospa milostna, in sodite!

Prijetno se je sprehajati poletinske večere po mestnem parku. Tudi jaz sem rad zahajal tja in poslušal žuborenje vodometov in se spominal domačih potokov. Nek večer meseca julija je bilo, ostal sem delj časa v parku. Sprehajalci so se uže večinom razšli, le tu in tam sedel je srečen zaljubljen par, pritiskal si roke na srce ter si obetal večno zvestobo.

„Ti torej misliš odpotovati? Kaj bodem jaz začela brez tebe; od žalosti bodem umrla!“ slišalo se je šepetanje mlade ženske, ki je slonela na prsih mladeniču.

„Saj se kmalu vrnem in potem se ne ločiva več,“ odgovori jej mladenič; in te besede potrdil je poljub, ki ga jej je pritisnil na ustna.

Gospa milostna! Vi veste, da nijsem radoveden, a ko sem čul ta pogovor, gnalo me je iz kostanjeve sence, stopil sem bliže, da vidim ta srečno-nesrečna zaljubljenca. Čujte, gospa, — ta ženska bila je moja Teodora.

Spoznala me je v luninem svitu, a takoj se je obrnila proč ter lehko dejala svojemu spremije-

valcu, da sem gotovo hudoben človek, ker se na večer klatim todi po sencah.

„Idiva! Bojim se, da bi ti ta potepuh ne storil kaj žalega,“ dejala je ter se oklenila za roko ljubimcu.

Odšla sta.

In jaz? Kaj sem hotel začeti? Teči za njo, pasti pred njo na kolena, jo rotiti, naj mi da srca mir nazaj, jo dolžiti, da me je storila nesrečnega? Ha, ha, ne, ne! Pomiloval nijsem sebe, pomiloval sem le tega novega srečnega ljubimca.

Prej bilo je moje srce še „goba, ki se vname“, a zdaj je goba, kakeršna vzrase po dežji na posebnih krajih — (na razvalinah jednega življenja rase drugo). Oprostite mi, gospa milostna, to primero!

Lice moje pa je od tedaj obledelo in nagubalo se čelo, morda se naguba tudi moje srce do tedaj, ko se zopet snideva, gospa milostna, in tedaj Vam bodem „ad oculos“ dokazal napačnost Vaših trditev o ženskej zvestobi.

Tudi ta je šla —!

blizu, da je nadalje železnična zveza zelo vstreljiva, glede časa, posebno pa cene, in da čaka vsacega lepa zabava pri dobri postrežbi, krenil jo bode vsakdo 20. t. m. rajši v Kranj, kot drugam, posebno, ker tu zveže zabavo z blagim namenom.

V Kranj tedaj, Slovenci, 20. avgusta!

Iz Tržiča 2. avgusta. [Izv. dop.] Včeraj obiskal je visokorodni gospod deželni predsednik A. Winkler Tržič. Ob 10. uri pripeljal se je s svojima dvema hčerka iz Poljč in ostal nepoznan v krčmi pri Železnikarji. Še le, ko se je visoki gospod pri uradnih oglasil, spoznali smo ga. Obiskal je sodnijo, davkarijo, župana, duhovnijo, ogledoval si je tudi v kosariji gospe Kajetanove, kjer se je posebno zanimál za izdelovanje kos.

Vsak bo mislil, no, ali so bili Tržičanje na nogah, ko je bil sam cesarjev namestnik v njih sredini. Ali motiš se; razun, da si videl o poludne davkarskega uradnika in učiteljstvo korakajoče praznično in černo oblečene proti Železnikarjeve gostilni poklonit se visokemu gospodu, nij bilo nikake izpremembe. Gospod sodnik in okrajni zdravnik spremljevala sta visocega gospoda in se mu je prvi torej poklonil po kosilu.

Vprašal bo morda kdo: kje je pa županstvo in arenjsko odborništvost ostalo, vsaj je visoki gospod vendar osebno župana počastil v stanovanji?

Moder in občespoštovan gospod domačin, ne tujec, je precej spoznal situacijo in podrezal, da bi se spodobilo gospodu deželnemu predsedniku poklonit se.

Župan, se ve na papirji, gre precej vprašat vice-župana, ali bolje rečeno, tukajšnjega diktatorja, kaj storiti; ta je bil pripravljen iti pogledat predsednika, vrže se brž v galo, ali kali; ne v tisteh obleki se mu misli pokloniti, v katerej se k sv. Ani v rudokop vozi, samo rokavice se natakne, in v gali je bil.

Kaj pa župan? — se ve tudi ves v črnej obleki, a tudi ne v pravcatej delavnični obleki, razun nedeljske suknje, in čujte! s kapico na glavi, se ve tudi v rokavicah. Tako opravljena čakata, a ker gospoda predsednika nij bilo predolgo iz duhovnije, se naveličata čakanja; diktator pravi: „ich habe so nichts mit ihm zu reden“, župan sekundira: „ich auch nichts“, pustita za visocega gospoda svoje kartice in hajdi — vsak na svoj dom. Tacega sprejema od strani občinskega predstojništva blagodušni gospod še nij doživel, kar predseduje v imenu presvetlega cesarja Kranjskeje.

Razumni ljudje so z glavami majali in rekli: „to je pa še huje, kot fakijska opozicija“, to uže meri na preziranje.

Kaj si je pač moral mnogospoštovani gospod predsednik misliti o starešinstvu, ali da je tako surovo in neotesano, ali pa tako zagrizeno in sovražno zdanjemu spravljivemu zistemu gospoda grofa Taaffeja; najbrže bo zadnje.

Iz Črnomlja 6. avgusta. [Izv. dop.] Nij še dolgo, kar je bilo v „Slov. Narodu“ pošteno narisano rogovilstvo pomožnega učitelja Schwarza na Maverlu, izučenega mizarja in nekdanjega železniškega delavca, ki je zdaj opora nemškega „Schulvereina“ in orodje Linhart, c. kr. šolskega nadzornika.

Naj mi bode dovoljeno zopet nekoliko o tej stvari izpregovoriti:

Maverle je vas uro hoda od Črnomlja, spada pod faro, kraj in okraj črnomaljski, ne pa v Kočevarje. Ljudstvo je povse slovanske narodnosti, le nekateri kočevski sobejniki naseljeni so gori. Najložje se razvidijo razmere te po učencih; kajti otrok je 34 slovenskih, 8 nemških — a za te je vis. c. kr. deželni šolski svet vsled podpisov, katere je Schwarz nabiral po naročilu nemškega „Schulvereina“ — svoj prvi odlok za utrakvistično šolo uničil in nemško šolo dovolil. Nemški „Schulverein“ je res neko hišo uže kupil za „šolo“, ali uboga dežela, ubog narod, ako ti mora germanska mačeha šolo zidati! Za 4000 gld. bode torej nemški „Schulverein“ nemško šolo ustanovil; s 4000 gld. bode torej pričel germanizirati naša lepa belokranjska brda proti Kolpi! Visoka c. kr. vlada naj vendar stvar presodi, in na

Maverlu z deželnimi pripomočki postavno šolo ustanovi; bode li visoka c. kr. deželna vlada pripustila, da se proda narodnost naših Maverličanov za 4000 gld. nemškemu „Schulvereinu“?

Dne 2. avgusta popoldne bila je napovedana skušnja na Maverlu, in v istini pride komisija: prof. Linhart iz Ljubljane, c. kr. šolski nadzornik, Wuchse, Braune in učiteljski kandidat Tonuč. Linhart prične izpraševati — a kmalu jo pobriše iz šole, ko vidi, da gre v šolo c. kr. žandarmerija! — — — — — Mi vprašamo le to: Ali ima pravico c. kr. šolski nadzornik prof. Linhart v črnomaljskem okraju inspiciirati. Kdo je dal g. Bravnetu iz Kočevja, Wuchsu itd. dovoljenje, očitne skušnje v črnomaljskem okraju napovedovati? Krajni in okrajni šolski svet o tej skušnji niti nijsta bila obveščena. „Schulverein“ je tudi prepovedal pomožnemu učitelju, še dalje slovensko poučevati — in čujte celo leto je bil izključen slovenski jezik iz tamošnje šole!

Je-li to početje „Schulvereina“ zakonito? Je-li da sme c. kr. okrajni šolski nadzornik Linhart mešati se v okraj, kateri ima svojega nadzornika? Je-li je prav, da prof. Linhart kot c. kr. uradnik moti ljudstvo in kali mir ob meji, kjer sta do zdaj slovenski in nemški element mirno živela! Visoka c. kr. deželna vlada, u-mili se nas, in stavi tacemu nezaslišanemu početju meje! — G. kr. profesor Linhart pa naj nam miru več ne kali.

Na Slovenskem 3. avgusta. [Izv. dop.] (Lužičani in Slovenci.) Nekoliko na bolje se nam je jelo obračati; to nam bodi v vzpodbudo, da tudi v prihodnje ne odnehamo od svojih terjatev, da ne obnemoremo proti srditim navalom naših sovragov. Bodimo složni, bodimo jedini! Vzemimo si za vzgled naše brate na daljnem severu — Lužiške Srbe. Malo jih je — nekaj čez 160.000 — malo jih je, a so ljudi. To posnemamo lahko iz njihovega zabavno-poučnega lista „Lužica“, katerega je bil „Slov. Nar.“ uže početka omenil in priporočil. (Kdor se hoče z berilom naučiti lužiš. srbskega, mu ga tudi jaz prav priporočam. Naslov: Dr. phil. E. Mucke, Budišin, Taucherstr. 5. Cena za Avstrijo 1 gld. 75.) Iz tega lista izpoznamo, da je mej Lužičani še za svoj narod vnetih mož, ki so pripravljene delati in trpeti za probujenje narodne zavesti in ohranjenje svoje narodnosti. Ljubezen do domovine odseva iz vsega lista. Kar sem pa hotel posebno omeniti, je to-le: Pri „Lužici“ so zbrani in združeni: Gornji Lužičani, Dolnji Lužičani, katoličani in protestanti — vsi zvezani za jeden in isti namen, za rešenje svoje narodnosti. — Obrnimo to na se!

Kolikokrat se sliši pri nas: Kaj boš ti — Gorican, ti Štajerc, ti Kranjec: Kaj boš ti! Ali pa: ta je konservativec, ta naprednjak, prostomišljak, in kaj vem še kaj. — Nu, neka! Toda nikar si ne nasprotujmo mej soboj, ker nij treba: In necessariis unitas — v potrebnih rečeh treba jedinsti! In ne bodimo vendar taki „zapečkarji“; vsak je za nekaj; dajmo veljati vsakemu, kar mu gre! Recimo rajši: Jaz sem Slovenec, sem Slovan! In to svoje prepričanje in navdušenje pokažimo — dejansko! Ravnajmo se po opominu pesnikovem:

Prácej káždy s chutí usilnov
Na národa roľ dědičné
Čěsty mohou byti rozličné
Jenom vuli všickní mejme rounou!¹⁴

Ali pa, bi dejal Preradovič:
„Deluj vaski v svojom krugu
Krstom, perom, plugom, veslom
Pod zastavom svaki svojom
Svi pa narodnim pod geslom“!

Slovan.

Domače stvari.

— (Veselica za „Narodni Dom“ na Brezovici) včeraj popoldne obnesla se je nepričakovano dobro. Na slavnostnem prostoru, obširnem dvorišču g. Telbana, bila je glava pri glavi. Opazili smo lepe narodne zборе iz bližnjih zavednih krajev, tako z Vrhnike in iz Verda, iz Borovnice z bogato ovenčano društveno zastavo, z Viča (sl. gasilno društvo), iz Polhovega Gradca, iz Bi-

stre itd. itd. Osebito in vse hvale vredno mnogo pa je bilo prišlo ljubljanske gospode še poleg sl. čitalničnih pevcev in sl. „Sokola“. Opravičene so bile torej besede gospoda cand. jur. Ivana Kavčnika, kateri rekel je v lepem svojem pozdravu tudi to, da bežal je strah iz srca, da izpolnjeni so upi, kajti vspehi so nepričakovano veliki in terej Brezovica nikdar ne pozabi pomenljivega [tega dne. — Nij da bi opisavali in poudarjali vse posamezno. Omenjati nam je le in sicer na prvem mestu, kako srčno sprejemali so Brezovčani svoje goste. Od katere koli strani se je pripeljal voz, — uže čakala so ga lična dekleta v lepih belih pecah, da obsujejo goste s cvetjem. Borovniška zastava dobila pa je lep šopek. Najbolj pa bil je odlikovan „Ljubljanski Sokol“, njegovega prihoda pričakovali so vsi najtežje. Ko dojde ga vrli broj pred g. Telbana hišo, pozdravi vse „Sokolce“ z lepim in krepkim govorkom zalo deklet sredi svojih nič menj zalih tovarišic, vse v belih pecah, in ko skonča, pripne na „Sokolovo“ zastavo venec s trobojnimi trakovi in zlatimi črkami: „Brezovske Slovenke vrlemu „Ljubljanskemu Sokolu“ v 6. dan avgusta 1882“. Srčni ti sprejemi ganili so vse. — Točno ob štirih izpregovori g. Iv. Kavčnik svoj pozdrav. Za tem vrstila se je godba in petje, dokler stopil nij na oder Ivan Železnikar, ki povdarjal je v svojem govoru, da Slovenci smo tubog narod, bogat pa vselej tedaj, kadar je treba pokazati slovensko našo zavest in delati za sveto narodno stvar. Na dalje razveseljevali so nas pa gospodje čitalniški pevci s krasnimi zbori: Ustaj rode, Bratje v kolo, U boj, Danes tukaj jutri tam, — tudi z nekaterimi šaljivimi i. dr., tako da smo jim bili hvale polni od srca. Jedenkrat oglasili so se tudi vrhniški fantje z národno, kar bilo je popolnoma prav in lepo. Sploh reči zamoremo z veseljem, da je bilo prav prijetno in kratkočasno in so se godba, petje, loterija, ples, prijateljski pogovori uže tako vrstili drug za drugim, da nijsmo vedeli, kdaj in kako prišle so svetle zvezdice na nebó. Nadejamo se tudi, da so se pridobili lepi denarji za slavnosti namen, za „Národní Dom“, in tedaj porečemo: „omne punctum“, — vse dobro, isteklosem! Zatorej izreči nam je živo priznanje in polno hvalo gg. posestniku V. Telbanu in cand. jur. Iv. Kavčniku, ki nosila sta vse veliko breme in obilni trud, a pozabiti nam tudi nij ljubeznivih Brezovčank, ki izkazale so se včeraj za prave in vrle hčerke majke Slave! Živela vsa Brezovica! Vsi drugi, tako ali tako udeleženi, imejmo pa zavest sladko, da ta dan narodnej naše stvari nij šel v izgubo, kajti pomisliti je, da uže spomin sam na take slavnosti bud, hrani in povzdiguje slovenskega duhá v narodu našem!

— (O veselici v Sežani) poroča se nam, da je bila sijajna, občinstvo mnogobrojno — posebni vlak pripeljal je samo iz Trsta 400 gostov —, navdušenost velika, zvršilo se je vse pri najboljši volji in v najlepšem redu. Natančnejši popis pričakujemo, za denes omenimo le to, da je vojaška godba Jelačićevega polka svirala mnogo slovenskih kompozicij in tudi „Naprej zastava Slave!“, kar bi tudi drugod bilo želeli. Novorojeni tržaški „Sokol“ bil je uže tudi zastopan po nekaterih čilih članih.

— (Kranjsko obrtno društvo,) ki kaj veselo napreduje in šteje uže nad 100 članov, poklonilo se je v zadnjo soboto zjutraj v deputaciji, katerej na čelu je bil g. J. N. Norak, mestnemu županu g. Grasselliju, priporočevaje obrtniško društvo, kakor obrtnike sploh varstvu g. župana in mestnega odbora. Gospod župan zagotovil je deputaciji, da bode vsikdar delal na to, da se pospešujejo interesi obrtniškega stanu, ki je tako važen faktor v državi, posebno pa še v ljubljanskem glavnem mestu.

— (Za tržaško razstavo.) Naš umetui vrtar g. Alojzij Korzika dovršil je ravnokar za tržaško razstavo krasen venec iz suhih palmovih vej, naravnih trav in suhih rož, katere imajo vse jako žive barve. Venec ima v slovenskem, nemškem in laškem napisu iz rož umetno sestavljen napis: „Petstoletnica“. Tudi naslov g. Korzike je iz rož sestavljen v imenovanih treh jezicah. To delo stavljeno je

na ogled v prodajalnici gosp. Korzike v Šelenburgovih ulcah.

— (Iz Dutovijan) se nam piše: Ker se poslednji vezek „Ljublj. Zvona“ na 511. strani spominja poljskega pisatelja, gospoda Bronislava Grabowskega, zdi mi se vredno objaviti, da sem bil kupil, ko se je po Jurčičevej smrti njega knjižničar zapuščina javno razprodajala, razven nekaterih drugih knjig tudi baš 100 strani obsežno: „Mściwoj i Swanhilda. Tragedija w 5 aktach przez Bronistawa Grabowskiego. We Lwowie. Nakładem Księgarni Polskiej 1870.“ Ta izvod je bil podaril g. pisatelj pokojnemu Jurčiču ter na zaglavni (naslovni) list napisal s svojo roko: „Autorowi“ Dziesiątego brata“ i „Tugomira“, gorliwemu narodowcowi w dowód czci od pobratymca.“

— (Ljubljansko prostovoljno gasilno društvo) udeleži se slavnosti petindvajsetletnice gasilnega društva v Inomostu v 13., 14. in 15. dan t. m. ter razstave gasilnega orodja, za katero pošlje vse gasilno orodje fotografirano. Zastopano bode društvo pri 25letnici po načelniku Doberletu in 17 gasilcih.

— (Kegljanje za dobitke) na korist prostovoljnega gasilnega društva na Viči poleg Ljubljane pričelo se je včeraj zjutraj na kegljišči gosp. Auerja, kateri je kot znan podpornik vsacega humanega podjetja, gasilnemu društvu prepustil kegljišče brezplačno. Dobitki so lepi in jako ukusno okrašeni: I. dobitek 5 cekinov, II. 4 cekine, III. 3 cekine, IV. 8 gold., V. 5 gl. v srebru. Za največ serij je dobitek 12 gl. v srebru in razen tega še šaljiv dobitek. Serija (9 lučajev) velja 20 kr. Čisti dohodek vporabil se bode za nakup gasilnega orodja, katerega gasilno društvo na Viči še potrebuje nekoliko. Ker je vičensko gasilno društvo uže mnogo krat mej kratkim obstankom imelo priliko, odlično pokazati pri požarih svoj človekoljuben namen, upati je, da se bode pridno kegljalo in se dosegel znaten znesek za nakup gasilnega orodja.

— (Z Gorenjskega) se nam piše 5. t. m.: Učitelji bomo obhajali petindvajsetletnico v sredo 6. septembra. Oglasilo se jih je uže lepo število; vendar želimo, da bi se jih še več, ker pogrešamo še veliko tovarišev in prijateljev. Ker je zdaj skrajni čas, torej prosimo, da se prav hitro oglasijo, kateri mislijo, da se potrebno oskrbi. Lepo in veselo bi bilo, ako bi se oglasilo tudi kaj č. gg. duhovnikov in drugih gospodov! Na zdar! Odbor.

— (Vabilo k veselici,) katero priredijo mariborski abiturijenti, pri katerej blagovolijo sodelovati dve tukajšnji gospodični in čitalnični pevski zbor v prostorih „Narodnega Doma“ dne 13. avg. 1882. Spored: I. 1. J. Grbič: „Dijšška“, zbor 2. Govor. 3. C. M. v. Weber: Overtura k operi „Freischütz“, igrata na glasoviru gospodični Čučkovi. 4. A. Hajdrih: „Pri oknu sva molče slonela“, čveterospev, pojo čitalnični pevci. 5. A. Leban: „Slovanski brod“, zbor. 6. A. Hajdrih: „Sirota“, zbor z bariton-solom. 7. K. Mašek: a) „Spoved“, zbor; b) J. Kocijančič: „Lahko noč“, čveterospev. 8. D. G. Ipavic: „Na straži“, zbor z bariton solo, pojo čitalnični pevci in dijaki. II. Ples. Začetek točno ob 8. uri zvečer. V Ptujci meseca avgusta. K tej veselici uljudno vabi odbor.

— (Ženska v moške obleki.) V soboto zjutraj zasačila je ljubljanska policija na južnem kolodvoru elegantno oblečenega moškega, ki pa je bil ženska z imenom Ana Šaj, kacihi 18 let stara, in se je pripeljala iz Trsta. Spoznal jo je mej potom z njo vkupe vozeči se tržašk policaj ter jo ovadil tukajšnji policiji. Vprašana, zakaj se je tako preoblekla, odgovorila je, da jej ljubček preti in da mu je zbog tega hotela ubežati. A policija, od nekaj uže nevéra takim zaljubljenim pravljicam nasproti, jo preišče ter najde pri njej dolg, na obe strani brušen nož. Deli so jo pod ključ, da iz Trsta pozvedo, kdo je in kaj.

Povabilo.

Koliko dobička marljivemu kmetu donáša sadje-reja, to vedo vsi, ki se z njo pečajo, pa tudi nij

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

lepšega pogleda, kakor s sadjem obložena jablana, hruška, češplja itd. Ali vendar, koliko krajev na Slovenskem se najde, kjer ljudje, ali iz nevednosti ali pa ker jih nihče ne vzpodbuja, tako rekoč za sadno drevje ne marajo? Koliko praznega prostora v vrtih in za cesto! Koliko sadnih dreves bi še lahko rastle, cvetelo in sad prinašalo, ako bi jih kdo zasadil!

Da bi se naši ljudje začeli bolj brigati za sadjerejo, so sklenili podpisani domoljubi osnovati „Sadjerejsko društvo za Spodnji Štajer“, katerega glavni namen bi bil, pospeševati sadjerejo po Slovenskem, bodi si s poukom, brezplačnim razdeljevanjem cepičev ali drugače, in vabijo vse sadjerejce, posestnike, kratko vse, kateri se za to reč vnamajo, na razgovor v Št. Jurij na južnej železnici, in sicer dne 15. avgusta t. l. ob 1/2 3. uri popoldan, kjer bi se posvetovalo — deloma sklepalo, volil osnovni odbor itd.

Obilne udeležbe se nadejajo podpisani:

Dr. G. Ipavic, Fr. Kartin, M. Kavčič,
Mik. Ripšl,
v Šent Jurji.
M. Vošnjak, Fr. Kapus,
v Celji.
J. Anderluh, Fr. Skaza,
v Šmarji.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 7. avgusta. (Oficijelno iz Aleksandrije) Vsled poročil domačinov, da namerava Arabi pomakniti se nazaj v Domanhur izvelo se je rekognosciranje, pri katerem je na strani Angležev jeden častnik in jeden prostak ostal mrtev, v morskej brigadi 2 mrtva in 22 ranjenih. Osobnaporo čila cenijo izgubo Egipčanov na 300 mož. Po izjavah vjetih Egipčanov znaša vojna moč Arabija 16,000 mož.

Bombay 7. avgusta. Prvi vojni kontingent odšel je v Egipt.

Pariz 7. avgusta. Duclerc prevzel je misijo, da sestavi novi kabinet. On utegne prevzeti ministerstvo vnanjih zadev.

Dunajska borza

dne 7. avgusta.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	77	gl.	05	kr
Srebrna renta	77	"	75	"
Zlata renta	95	"	50	"
1860 državno pesojilo	130	"	50	"
Akcije narodne banke	825	"	—	"
Kreditne akcije	317	"	10	"
London	120	"	10	"
Srebro	—	"	—	"
Napol.	9	"	53	"
C. kr. cekini	5	"	66	"
Državne marke	58	"	65	"
4% državne srečke iz l. 1854	250	gl.	119	75
Državne srečke iz l. 1864	100	"	172	50
4% avstr. zlata renta, davka prosta	95	"	40	"
Ogrska zlata renta 6%	120	"	—	"
" " " 4%	88	"	30	"
" " " papirna renta 5%	87	"	10	"
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	"	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100	gl.	114	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	"	75	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	"	60	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	"	—	"
Kreditne srečke	100	gl.	178	25
Rudolfove srečke	10	"	20	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	"	121	50
Tramway-društ. velj. 170 gl. a. v.	222	"	75	"

Zahvala.

Gospodu Janezu Malenšku izpod Šmarne Gore.

Podpisani potrjujem, da je gospod Janez Malenšek (vulgo Košir) izpod Šmarne Gore z njegovo parno mlatilnico vse moje žito prav hitro, namreč v dveh dneh — za kar bi se sicer tri tedne potrebovalo — in čisto omlatil. Zatorej tu zasluženo hvalo očitno izrekam in njegovo parno mlatilnico gorko priporočam.

V Gorenjej Šiški, v 5. dan avgusta 1882.

(508)

Jakob Matijan.

Tujci:

7. avgusta.

Pri Slonu: Kirn z Dunaja. — Eberle iz Trsta. — Budjavin iz Zagreba. — Stern z Dunaja.

Pri Malici: Wengraf z Dunaja. — Hren iz Trsta. — Geme Gradca. — Steiner z Dunaja.

Pri avstrijskem cesarji: Penk iz Idrije.

Zahvala.

Iskreno se zahvaljujem vsem sorodnikom, prijateljem in znancem za blago sočutje v boleznih moje soproge, kar mi je bilo v veliko tolažbo. Tudi izrekam presrečno hvalo vsem onim, kateri so spremili mojo drago, meni nepozabljivo soprogo na kraj večnega počitka.

Jakob Martinčič,
ključarski mojster.

(510)

Meteorologično poročilo.

A. V Ljubljani:

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
4. avgusta	Ob 7. uri zjutraj	736.50 mm.	+ 15.4° C	brezvetrije	oblačno	11.40 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	735.16 mm.	+ 22.8° C	zmerna burja	deloma jasno	
	ob 9. uri zvečer	734.42 mm.	+ 18.4° C	zmerna burja	jasno	
5. avgusta	ob 7. uri zjutraj	735.40 mm.	+ 15.1° C	slaboten vzhod	oblačno	0.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	733.72 mm.	+ 19.6° C	slabotna burja	deloma jasno	
	ob 9. uri zvečer	734.73 mm.	+ 14.4° C	brezvetrije	jasno	
6. avgusta	ob 7. uri zjutraj	735.52 mm.	+ 14.4° C	brezvetrije	deloma jasno	0.00 mm. dežja.
	ob 2. uri popoldne	733.20 mm.	+ 22.5° C	slabotna burja	deloma jasno	
	ob 9. uri zvečer	733.34 mm.	+ 15.8° C	brezvetrije	jasno	

B. V Avstriji sploh:

Zračni pritisk se je na zahodu nekoliko vzdignil, na zahodu pa za spoznanje pal; vsled tega je bil precej ne-
jednakomerno razdeljen in je znašal razloček ne-
maksimum in minimum 9 mm. Vetrovi so bili kljub temu precej slabotni, sploh pa ne posebno spremenljivi. Temperatura je ostala zelo jednaka in sicer precej normalna; razloček mej maksimum in minimum je znašal 11° C. Vreme je bilo še vedno zelo nestanovitno, sem pa tja tudi deževno; nebo večinoma popolnem ali pa saj deloma oblačno. Morje skoraj popolnem mirno.

Hiša na prodaj.

V Ljubljani na spodnjih Poljanah poleg živino-zdravnišnice se proda iz proste roke hiša št. 48, s poleg ležečim vrtom in poljem po nizkej ceni. Natančneje se zve pri posestnici v iste hiši.

Št. 529.

(506—2)

Razglas.

Oddaje se izdelovanje občinskega vodnjaka v Nabrežini. Podjetniki, ki želé prevzeti to delo, naj pošljejo svoje oferte do 13. avgusta t. l. podpisane-
mu županstvu, pri katerem si lahko tudi ogledajo načrt izdelovanja. Delo je cenjeno na 1500 gl.

Županstvo v Nabrežini,

dne 3. avgusta 1882.

Župan: Caharija.

Št. 10.941.

(490—3)

Razglas.

Oddati je za leto 1882 druga Anton Raabova ustanova, znašajoča 200 gl. 4 kr.

Pravico do jedne polovice te ustanove ima ubožna, pa poštena vdova ljubljanskega meščana, drugo polovico pa dobode ubožna, dobro odgojena in v resnici zaročena hči ljubljanskega meščana koj po poroki.

Prosilke za to ustanovo naj svoje prošnje s priloženimi dokazili ubožtva, meščanskega rodu in družih razmer

do 20. avgusta 1882

izročé podpisane-
mu magistratu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dne 16. julija 1882.

Župan: Grasselli.

Malinovec

najboljše vrste

v steklenicah po 1100 gramov gl. 1 in po 400 gramov 40 kr.

Naročila izvršujejo se točno proti poštnemu povzetju kupila.

(451—4)

